

Merită osteneala?

Dacă aș ști ce rezultă din aceasta, când devii creștin, atunci aș deveni creștin”, a spus Robert.

„Și eu”, a răspuns prietenul său, „dar eu cred că a fi religios te face să fii trist și cât timp ești tânăr vrei totuși să te bucuri de viața ta și nu să-ți petreci tot timpul cu cântatul unor cântări plictisitoare. În plus, întotdeauna este destul de devreme pentru aceasta. Nu-mi pot imagina că merită osteneala să renunți la toate distracțiile ca să devii creștin.”

„Pot să vă dovedesc, băieți, că se merită osteneala”, a întrerupt în clipa aceasta un glas liniștit discuția plină de ardoare a celor doi elevi.

Robert și Johannes s-au întors brusc. Vorbitorul, care a auzit și el discuția lor, nu era altul decât noul lor profesor. Băieții încă nu erau lămuriiți dacă îl plac. Era un om liniștit.

„Pe când eram eu așa de tânăr ca voi doi”, a continuat profesorul, „am participat odată la o adunare de copii, care a avut loc într-un cort pe malul mării. Un misionar a vorbit foarte energic grupului adunat și i-a invitat pe toți copiii să vină la Domnul Isus. Ce a spus el, m-a captivat și de aceea am mai mers acolo de două sau de trei ori. Într-o după-amiază, pe când păraseam toți cortul, a venit predicatorul la mine și m-a întrebat, punându-și mâna pe umărul meu:

„Ei, băiete, a devenit Domnul Isus deja Mântuitorul și Prietenul tău?”

„Nu”, am răspuns eu și am adăugat: „eu sunt și așa foarte fericit.”

„Nu”, a spus el prietenos, „chiar dacă ar fi așa, dar să nu crezi că poți s-o scoți la capăt fără Hristos. O viață fără El este o viață nefolositoare. Poate că odată, când vei avea parte de o durere mare, vei înțelege mai bine cuvintele mele.” Spunând acestea, mi-a dat un mic Nou Testament și a plecat de acolo.

„Puțin timp după aceea mi-am pierdut mama. Ea fusese cea mai bună prietenă a mea și eu eram neconsolat. În zilele acelea mi-au revenit în minte cuvintele misionarului. „Poate că odată, când vei avea parte de o durere mare, vei înțelege mai bine cuvintele mele.” Acum sosise ceasul. O asemenea durere încă nu suferisem. În același timp mi-am amintit de Cărticica pe care mi-o dăduse misionarul, am căutat-o și am început să citesc. Cu cât citeam mai departe, cu atât mai captivat eram de ce era scris acolo despre viața, suferințele și moartea Domnului Isus. În mod deosebit m-a impresionat cuvântul: „El m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” [Galateni 2.20]. Da, aceasta era o dragoste mai mare decât cea a mamei mele, pentru că Domnul Isus mersese pentru mine la moarte, ca să mă mântuiască și să mă smulgă din iad pe mine, biet băiat îngâmfat și păcătos. Această dragoste era incomparabilă. Mai mult n-ar fi putut să facă Domnul pentru mine. Astfel am învățat să am încredere în El ca în cel mai bun Prieten. De atunci n-am mai fost atât de speriat de îndurerat după mama mea ca mai înainte, dar acum știam că ea era la El în paradis. Da, am devenit un băiat fericit, pentru că Prietenul meu Se dovedea a fi Mângâietorul cel mai credincios și mai iubitor în orice suferință. În curând am descoperit și că în niciun caz nu era nevoie să renunț la bucuriile mele nevinovate, ci că dimpotrivă, El mi le înfățișa mult mai frumoase și mai bogate. De atunci au trecut ani. Dar până astăzi n-am găsit mereu alte motive, decât motive să-I mulțumesc lui Dumnezeu că la o vârstă tânără m-a atras la El.”

Cei doi băieți n-au răspuns nimic la expunerea profesorului lor, dar se vedea pe ei că relatarea sinceră îi emoționase. Apoi, după ce profesorul îi mai asigurase că Domnul Isus este pregătit să-i mântuiască și să-i facă fericiți și pe ei, a continuat:

„Dar să nu vă gândiți că Hristos v-ar întuneca viața. Cum s-ar putea așa ceva? El este lumina lumii. Din contră, voi sunteți în întuneric atâta timp cât rămâneți departe de El și îi slujiți diavolului. Un lucru intermediar nu există. Prin urmare, nu vreți mai bine să veniți la Domnul Isus și să-I slujiți Lui? Nu vreți să luați încă astăzi hotărârea și să spuneți: „Doamne Isuse, pentru Tine vreau să trăiesc și Ție să-Ți slujesc!”?

„Da, vrem”, au strigat amândoi băieții ca într-un singur glas.

„Atunci să îngenunchem imediat aici împreună și să-I spunem aceasta Domnului și să-I mulțumim”, a spus profesorul. Și apoi, cei trei, acolo unde stăteau, în mijlocul unei pajști, au îngenunchat, profesorul și elevii, și s-au încredințat în mâinile marelui Păstor al sufletelor, Hristos.

Și ce credeți acum, voi, dragi cititori tineri? Credeți că viața acestor doi băieți a devenit întunecoasă și tristă după ce s-au predat Domnului Isus? Nu. Amândoi au dus o viață bogată și fericită. După ce au crescut, au trăit ca slujitori zeloși ai Domnului și Mântuitorului lor și au mărturisit cu bucurie cum Domnul Isus i-a mântuit deja în anii tinereții lor, ca să devină ucenicii Săi.

Titlul original: „Ist es der Mühe wert?”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 41-44.